

РЕШЕНИЕ

№ 616

гр. София, 30.01.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 25.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Милена Славейкова

ЧЛЕНОВЕ: Владимир Николов

Мирослава Керимова

при участието на секретаря Емилия Митова и при участието на прокурора Ютеров, като разгледа дело номер **8329** по описа за **2012** година докладвано от съдия Мирослава Керимова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следв. от АПК във вр. с чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН.

Образувано е по касационна жалба на дирекция „Инспекция по труда” С. срещу решение от 02.07.2012г на СРС по нахд № 20391/2011г. Претендира се незаконосъобразност на същото при неправилна правна оценка на вярно установената фактическа обстановка. Приема се за погрешен извода на РС, че не е допуснато нарушение на чл. 63 ал.4 от КТ, тъй като от представеното удостоверение за постъпване на работа било видно, че постъпването на работа на Б. Г. било удостоверено писмено. Според жалбоподателя, удостоверяването на постъпването на работа от работника следва да бъде писмено в трудовия договор, като аргумент на това се сочи разпоредбата на чл. 66 ал.1 т.3 от КТ, съгласно която задължителен реквизит на трудовия договор била датата на неговото изпълнение. На следващо място се твърди, че удостоверяване не е представено и до приключване на проверката. Жалбоподателят поддържа становището, че удостоверяването на постъпването на работа следва да се извърши в трудовия договор, като датата не следва да се извлича от връчена длъжностна характеристика, проведен начален инструктаж или от подписа на лицето при запознаване с правилата на вътрешния трудов ред. Твърди се, че вписването в трудовата книжка на датата на постъпване на работа също няма пряко отношение в случая, доколкото било регламентирано в друга правна норма- чл. 349

ал.1 т.7 от КТ. Според касатора, издаването на представеното удостоверение е станало след извършената проверка за нуждите на процеса. Прави се искане за отмяна на решението на СРС и постановяване на ново, с което да се потвърди обжалваното наказателно постановление.

В съдебно заседание, жалбоподателят се представлява от юрк. С., която поддържа жалбата.

Ответникът по касационната жалба, [фирма] се представлява от управителя Г., която оспорва жалбата.

Софийска Градска прокуратура чрез прокурор Ютеров взема становище за основателност на касационната жалба.

АССГ в настоящия касационен състав, след извършена служебна проверка за допустимост на касационната жалба, приема същата за допустима като подадена в срок, от активно процесуално легитимирана страна, срещу съдебен акт, който подлежи на контрол за законосъобразност пред настоящия съд и съдебен състав.

Съгласно разпоредбата на чл. 63 ал.1 изр. последно от ЗАНН, решението на РС подлежи на касационно обжалване пред административния съд на основанията, предвидени в [Наказателно-процесуалния кодекс](#), и по реда на [глава дванадесета от Административнопроцесуалния кодекс](#).

Съгласно разпоредбата на чл. 348. (1) от НПК: Присъдата и решението подлежат на отмяна или изменение по касационен ред: 1. когато е нарушен законът; 2. когато е допуснато съществено нарушение на процесуални правила; 3. когато наложеното наказание е явно несправедливо.

Съгласно разпоредбата на чл. 218 ал.2 от АПК: За валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон съдът следи и служебно.

При извършена служебна проверка за валидността и допустимостта на решение от 02.07.2012г на СРС касационната инстанция приема, че решението е валидно и допустимо.

В касационната жалба не се релевират възражения за допуснати съществени процесуални нарушения от РС.

По отношение на служебно извършената проверка за съответствие на решението с разпоредбите на материалния закон и предвид възраженията на касатора в тази насока, касационната инстанция приема следното:

РС е събрал относими, допустими и необходими за установяване на фактическата обстановка по делото доказателства, въз основа на които е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция.

Производството пред РС е образувано по жалба на [фирма], с адрес: [населено място], [улица] срещу наказателно постановление № 22-2203279/07.09.2011 г. на Директора на Д „ИТ“ (Дирекция „Инспекция по труда“-С.. с което на дружеството е наложена имуществена санкция по чл. 414, ал. 1 от КТ в размер на 1500 лв., за нарушение на чл. 63, ал. 4 от КТ.

Въз основа на събраните доказателства, РС е установил фактическа обстановка, която се споделя от касационната инстанция: На 23.06.2011 год., 29.06.2011 год. и 11.07.2011 год. служителите на Д „ИТ“ Е. М. и С. Л. извършват проверка по спазване на трудовото законодателство на дружеството [фирма]. При проверката се прави преглед на трудовите досиета на работниците, като проверяващите установяват, че в трудовия договор на една от тях - Б. Г. не е отбелязана датата на постъпване на работа. Същото се приема като нарушение, за което се съставя акт да установяване на

административно нарушение № 22-2203279 от 11.07.2011 год срещу дружеството, в качеството му работодател, за това че не е удостоверило писмено постъпването на работника на работа - нарушение по чл. 63, ал. 4 от КТ. Актът е съставен в Д „ИТ“, в присъствието на представляващ дружеството -жалбоподател и връчен на същата дата. Въз основа на АУАН с оспорваното НП № 22-2203279/07.09.2011 г. на Директора на Д „ИТ“ (Дирекция „Инспекция по труда“)-С. на дружеството [фирма] е наложена имуществена санкция по чл. 414, ал. 1 от КТ -глоба, в размер на 1500 лв., за нарушение на чл. 63, ал. 4 от КТ.

РС е установил компетентността на актосъставителя и наказващия орган и мотивите в тази част се споделят от касационната инстанция.

РС е направил и проверка и относно спазване на сроковете по чл. 34 от ЗАНН, като изводите за спазване на тези срокове се споделят от касационната инстанция.

За да обоснове незаконосъобразност на обжалваното наказателно постановление, РС е приел, че от представеното по делото Удостоверение за постъпване на работа е видно, че постъпването на работа на Б. Г. е било удостоверено писмено със същото, поради което и не е осъществен състава на чл. 63, ал. 4 от КТ, съгласно който: изпълнението на задълженията по трудовия договор започва с постъпването на работника или служителя на работа, което се удостоверява писмено.

От страна на касатора се прави възражение, че процесното удостоверение е издадено с оглед нуждите на процеса, поради което и не следва да се цени като доказателство по делото. Следвало да е налице нарочно отбелязване на датата на постъпване на работа върху трудовия договор, като в тази насока се цитира разпоредбата на чл. 66 ал.1 т.3 от КТ. При обсъждане на така направеното възражение, касационната инстанция приема, че в действителност до датата на приключване на проверката пред проверяващите не са ангажирани доказателства за удостоверяване на датата на постъпване на Г. на работа при този работодател. Всички представени в тази насока доказателства в хода на съдебното производство са без достоверна дата. Съдът обаче не споделя извода на касатора, че писменото удостоверяване на постъпването на работа следва задължително да бъде върху текста на сключения трудов договор. Чл. 66 ал.1 т.3 от КТ определя задължителните реквизити на трудовия договор и един от тях в действителност е - т.3 предл. 2-ро: начало на неговото изпълнение. Този реквизит обаче е посочен в сключения трудов договор с Г., като в т. 7 е посочено, че служителят се задължава да постъпи на работа на 19.05.2011г. Удостоверяването на постъпването е удостоверяване различно от посочения реквизит и следва да бъде направено на датата на постъпване, като в тази насока е следвало да се представят писмени доказателства към датата на извършване на проверката, защото представените писмени доказателства без достоверна дата на по-късен етап – в хода на съдебното производство - поставят въпроса за датата на съставянето им.

Чл. 414, ал. 1 от КТ, предвижда, че работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв., а виновното длъжностно лице, ако не подлежи на по-тежко наказание - с глоба в размер от 1000 до 10 000 лв. В случая, наказано е ЮЛ- работодател, като съдът приема, че размерът на наложеното наказание следва да се измени от 1 500лв на 100лв при приложение на чл. 415в от КТ. По делото няма данни за причинени вреди от процесното нарушение.

Предвид гореизложеното, АССГ в настоящия съдебен състав приема, че решението на

СРС следва да бъде отменено като постановено при неправилно приложение на материалния закон, а вместо него се постанови друго, с което се измени обжалваното наказателно постановление като вместо определената имуществена санкция от 1 500лв на работодателя се наложи санкция в размер на 100лв на основание чл. 415в от КТ, поради което и на основание чл. 221 ал.2 от АПК АССГ в настоящия касационен състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 02.07.2012г на СРС по нахд № 20391/2011г, вместо което постанови:

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 22-2203279/07.09.2011 г. на Директора на Д „ИТ" (Дирекция „Инспекция по труда") – С., КАТО НАМАЛЯВА наложената на [фирма] имуществена санкция по чл. 414, ал. 1 от КТ за нарушение на чл. 63, ал. 4 от КТ от 1500 лв. на 100лв при приложение на чл. 415в от КТ.

Решението е окончателно.

Председател:

.....

/М.С./

Членове:

.....

/Вл.Н./

.....

/М. К./